

εἰς ἀμηχανίαν. Ὁ Φρειδερίκος ἀκούσας ταῦτα ὕψωσεν ἀπειλητικῶς τὸν δάκτυλον:

—Κουάντς, τῷ λέγει, —θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις.

—Μεγαλειότατε, εἶμαι ἕτοιμος εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν, ἀπήντησεν ὁ Κουάντς, ὑποκλινόμενος εὐσεβάστως.

Ἡ ἔλευσις αὐλικοῦ τινος διέκοψε τὸν διάλογον, ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπανῆλθε πλέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐλησμονήθη ὅλως τὸ συμβᾶν μετὰ τινας ἡμέρας. Μετ' οὐ πολὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐν τοῖς ἀνακτόροις συναυλία, ἐν ἣ ὁ Κουάντς θὰ ἔπαιζε μονωδίαν τινὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως. Ὁ Κουάντς οὐδὲν ὑποπτευόμενος ἀνέρχεται κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μόνος ἐπὶ τῆς μουσικῆς ἐξέδρας καὶ εὐρίσκει ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου μέγα χαρτίον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

«Ὁ Ἰωάννης Κουάντς εἶνε ὁ πρῶτος γαῖδαρος.
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο Β'».

Ὁ Κουάντς, χωρὶς νὰ συσπάσῃ οὐδεμίαν ἴνα τοῦ προσώπου του, ἔλαβε τὸ χαρτίον, ἐδίπλωσεν αὐτὸ καὶ ἦτο ἕτοιμος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅτε ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὸν παρετῆρει ἀσκαρδαμυκτεῖ:

—Αἶ, Κουάντς, τῷ λέγει, τί κρύπτεις αὐτοῦ; Δεῖξε καὶ εἰς ἡμᾶς τί εἶνε αὐτά.

—Μεγαλειότατε, κάποιος ἠθέλησε νὰ ἀστειευθῇ μαζύ μου καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γείνῃ λόγος περὶ τοῦ πράγματος.

—Ἀἶ, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς προσποιούμενος τὸν ἐκπληκτον, διάβασέ μας, ἔλα ν' ἀκούσωμε τί σοῦ γράφουν.

Ὁ Κουάντς ὑπεκλίθη.

—Ἀφοῦ ἐπὶ τέλους θέλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ν' ἀκούσῃ καὶ καλὰ τί μοῦ γράφουν... ἰδοῦ...»

Καὶ ἐκπύξας ἡσύχως τὸ χαρτίον ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως καὶ ἐν μιᾷ σειρᾷ, τονίζων ἰδίως τὰς τελευταίας λέξεις.

Ὁ Ἰωάννης Κουάντς εἶνε ὁ πρῶτος γαῖδαρος.
Φρειδερίκος ὁ δεῦτερος.»

Ἀπαντες ὠχρίασαν, τινὲς δὲ τῶν αὐλικῶν ἔθεσαν τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους. Μόνον ὁ Φρειδερίκος ἔμεινεν ἡσυχος. Μειδιῶν προσῆλθεν εἰς τὸν Κουάντς, ὅστις ὑπεκλίνετο ὑλαθῶς, καὶ θωπεύσας αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς εἰς τοὺς ὤμους.

—Καλὰ τὰ κατὰφερεις, ἀγαπητὲ Κουάντς, ὧ εἶπε, ἀλλ' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ εἶσαι τόσῳ ὀνδρός· ἀκοῦς;

Η ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστὸν ἐν τῇ βοτανικῇ ἐπιστήμῃ τὸ πείραμα τοῦ Δυχαμέλ. Ὁ σοφὸς φυσιολόγος, λυγίσας βαθμηδὸν τὸν εὐθὺν καὶ μακρὸν κορμὸν ἱτέας, ἐνέχωσεν εἰς λάκκον καὶ ἐκάλυψε διὰ χώματος τοὺς κλώνους πάντας μετὰ τῶν φύλλων. Μετὰ τινὰ καιρὸν οἱ κλώνες εἶχον ριζωθῇ. Τὸ δὲ δένδρον ἀπέμεινε ἄφυλλον καὶ ἔχον ρίζας εἰς ἀμφότερα τὰ τέρματα τοῦ τοξοειδοῦς κορμοῦ. Τότε ἀνασπᾶσας τὴν ἀρχικὴν καὶ ἀληθῆ ρίζαν ἀνεστῆλωσεν αὐτὴν καὶ ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ χώματος. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ρίζης ταύτης νέον φύλλωμα ἐγεννήθη ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀέρος.

Η ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΙΣΟΤΗΣ

Ὅταν ἐνταφιάζωνται οἱ αὐτοκράτορες τῆς Αὐστρίας, μεταφέρονται διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Καπουκίνων, ὅπως κατατεθῶσι ἐν τῇ ἐκεῖ κρύπτῃ. Εἴθισται δὲ ἅμα ἀφικομένου τοῦ φερέτρου νὰ κρούῃ ὁ τελετάρχης τὴν θύραν τῆς κρύπτῃς, ὅπως αὕτη ἀνοιχθῇ. «Τίς εἶ;» ἐρωτᾷ ὁ φύλαξ ἔσωθεν εὐρισκόμενος. «—Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ ἐκλαμπρότατος αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας κτλ.» Ἡ φωνὴ ἔσωθεν ἀπαντᾷ: «Δὲν τὸν γνωρίζω». Τότε ὁ τελετάρχης κρούει ἐκ δευτέρου. «Τίς εἶ;» «—Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.» «Δὲν τὸν γνωρίζω.»—Ὁ τελετάρχης κτυπᾷ ἐκ τρίτου—«Τίς εἶ;»—«Ὁ ἀδελφός μας Φραγκίσκος». Τότε ἀνοίγεται πάραυτα ἡ θύρα καὶ τὸ φορεῖον κατατίθεται εἰς τὸν τάφον.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

«Ὅχι ἡ ἀνάπαυσις, ἀλλ' ὁ ἀγὼν ὁ διηνεκής σχηματίζει τὸν ἰσχυρὸν χαρακτῆρα.

Προσπάθησον νὰ σκέπτεσαι ὀλίγον καὶ νὰ ἐνεργῇς πολὺ. Ἐὰν δὲν προσέξῃς εἰς τοῦτο, ὅλος σου ὁ βίος παρέρχεται εἰς σχέδια, καὶ δὲν θὰ σοῦ μείνῃ καιρὸς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν.

Μία ἡμέρα ἀργίας κουράζει ὡς μία νύξ ἀϋπνίας.

Ἡ ἀνία καταλαμβάνει μόνους τοὺς ἀνάνδρους, τοὺς παραδιδόμενους εἰς τὴν ἀδρά-